

လမင်းမိုမို

ရင်ခွင်... လက်တစ်ကမ်းမှာ

Line

(၁)

ဘတ်စ်ကားဂိတ် ရောက်ကတည်းက သူ့ကို နွယ်ပင်စတင် သတိပြုမိတာ ဖြစ်သည်။ ။ မိုးလည်း တဖွဲဖွဲရွာနေသေး၍ ကားစောင့်သူရော မိုးခိုသူပါ ပေါင်းကာ လူတွေကျပ်တောက်နေတဲ့ ကားဂိတ်အမိုးလေးအောက်မှာ သူက ထိုင်စရာ တစ်နေရာ ရထားတာ ဖြစ်သည်။ ။

ပေပေရေရေ ဖိုင်ဘာခုံ အနီရဲကလေးတွေမှာ ဒီလောက် လူကျပ်ကျပ်ကြောင့် နေရာအလွတ် မရှိနိုင်တာ သိပေမဲ့ နွယ်ပင်က နေရာရှိလိုရှိငြား မျှော်လင့်ချက်တော့ ထားမြဲဖြစ်သည်။ ။

တစ်နေကုန် စက်ခုံမှာ ထိုင်ရက် အနေအထားပဲ ထိုင်နေခဲ့ရပေမဲ့ အခုလည်း မတ်တတ်မရပ်ချင်ဘဲ ထိုင်ချင်သည် မှာ ညောင်းလို့ တော့ မဟုတ်ဘဲ ခြေပစ်လက်ပစ် ကိုယ်ကို စုပုံပစ်ချထားလိုလို့ ဖြစ်သည်။ ။ တစ်ချိန်တည်း စက်ခြေနင်းကို နင်းနေခဲ့ရ၍ ခြေဖဝါးလေးတွေနှင့် ခြေသလုံးကြွက်သားက နာကျင်တင်းတောင့်နေသည်။ ။

ခေါင်းကို ငုံ့ချကာ အထည်နှင့် ချည်ကြောင်းကို အာရုံစိုက်ကြည့်ခဲ့ရ၍ လည်ပင်းဇက်ကြောတွေက တင်းတောင့် မာကျောနေသည်။ ။ ခုနေ့များ ပခုံးသားကို ရေနွေးဝတ်နွေးနွေးကလေးနှင့် အုပ်ပြီး တစ်စုံတစ်ယောက်က နှိပ်နယ်ပေးလျှင် ဘယ်လောက်ကောင်းမလဲ။

ထိုင်ခုံတွေမှာ နေရာပိုမရှိတာ မြင်တာနှင့် တစ်ပြိုင်နက်တည်းပင်

သူ့ကိုလည်း နွယ်ပင် မြင်တာ။ အမျိုးအစားကောင်းသော်လည်း နည်းနည်းဟောင်းသည့် အနက်ရောင် ဂျာကင်အင်္ကျီကို ရင်ဘတ်ဆွဲစေကာ ဖွာဆန်ကျဲနေတဲ့ ဆံပင်တွေနှင့် ရုပ်ရည်က သနားကမား သန့်ပြန့်လှသော သူက နွယ်ပင်ကို ပြန်စိုက်ကြည့်နေလို့ ပင်။

သူ နွယ်ပင်ထံ လှမ်းအကြည့်ဟာ သာမန် ဘာရယ်မဟုတ် လှမ်းကြည့်လိုက်တာမျိုး မဟုတ်ဘဲ သူ့မျက်လုံးများက သူ စောင့်မျှော် ရှာဖွေနေတဲ့ သူ့ကို ဖျတ်ခနဲ တွေ့လိုက်ရသလို တောက်ပ အသက်ဝင်လာတာ။ မျက်ခုံးမွေးမည်းမည်းနှင့် သူ့ရုပ်ကလေးက ဘယ်လိုမှန်းမသိ၊ ခပ်တည်တည် အေးစက်စက် မထိတထိလိုလိုနှင့် ခုမှ တွေ့ဖူးသလို မဟုတ်ဘဲ နွယ်ပင်ကို တစ်စုံတစ်ရာသော မသိစိတ်ရဲ့ ရင်းနှီးမှု အမှတ်မထင်ပေးသလို ခံစားရစေသော်လည်း ...။

နွယ်ပင်က မျက်နှာလွှဲလိုက်ပါသည် ။

စိတ်တွေဟာ ခုတလော အားကိုးစရာ အတွယ်အတာ ရှာချင်သလိုလို ဘာကြောင့် တစ်ချိန်လုံး ပျော့ညံ့နေတာပဲ။

သည်းလာသော မိုးကို ငေးကြည့်နေဆဲ ဘတ်စ်ကားတစ်စင်း စောင်းတောင်းတောင်း လာနေတာ မြင်ရပါသည် ။ မှတ်တိုင်က လူအားလုံး ကားပေါ်ရောက်နိုင်ဖို့ ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်ပါ။ မရမက တိုးဝှေ့တက်ဖို့ အားအင်ကုန်ခန်းနေသလို ဖြစ်နေ၍ နောက်တစ်စီးမှ ပဲ တက်တော့မည်လို့ နွယ်ပင် ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါသည် ။

ထိုဘတ်စ်ကား ထွက်ခွာသွားတဲ့ အခါ မှတ်တိုင်အမိုးလေးအောက် ကျန်ရစ်သူမှာ ဆယ်ယောက်လောက်သာ ကျန်ပါတော့သည် ။ နွယ်ပင်က စိတ်ထဲ ဖျတ်ခနဲ သတိရကာ နောက်က ထိုင်ခုံလေးတွေဆီ လှည့်ကြည့်လိုက်မိသည် ။

ဟင် ...။

သူက နွယ်ပင်ကို တစ်ချိန်လုံး စိုက်ကြည့်နေသလိုပဲ။ နွယ်ပင်က ဆတ်ခနဲ မျက်နှာလွှဲလိုက်ကာ ကိုယ့်ရဲ့ ကိုယ်နေ ဟန်ထားကို အခုထက် ပိုပြီး ကြော့ကြော့မော့မော့ရှိအောင် ပြုပြင်လိုက်ပါသည်။ သူကြည့်ပုံက တစ်မျိုးကြီး။ ဒီလူ ရိုးသားရဲ့ လား။

နွယ်ပင်ရဲ့ အတွေးသည် ထိုးဆိုက်လာတဲ့ ဘတ်စ်ကားနောက်တစ်စီး ပေါ် နွယ်ပင်ရော သူပါ နှစ်ယောက်လုံး ပါလာတဲ့ အချိန်မှာ ပိုပြီး သေချာ ခိုင်မာသလိုပင်။ သူက နွယ်ပင်ကို တစ်ချိန်လုံး စိုက်ကြည့်နေတယ်တော့ မဟုတ်ပေမဲ့ မကြာမကြာ ဖျတ်ခနဲ လှမ်းလှမ်းကြည့်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ဆယ်စက္ကန့်လောက် မျက်လုံးချင်းဆုံ စိုက်ကြည့်နေကြပြီးမှ အသီးသီး မျက်လုံးလွှဲပစ်လိုက်ကြပါသည်။

နွယ်ပင်ဆင်းမည့် မှတ်တိုင်မှာ သူပါလိုက်ဆင်းလာလျှင်တော့ နွယ်ပင်သည် အနည်းငယ်ပင် ချောက်ချားသလို ရှိကာ ကျောလည်း မလုံတော့သလို ဒေါသလည်း နည်းနည်းထွက်လာပါသည်။ ရှေ့က ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်ကာ လမ်းထဲဝင်လာရင်း တစ်ချက်လှည့်အကြည့်မှာ သူ နောက်ကတောက်လျှောက် ပါလာတာမြင်လျှင် နွယ်ပင်က စိတ်ကို မထိန်းနိုင်တော့ဘဲ ခြေလှမ်းတွေကို ရပ်၍ သူ့ဘက် ဆတ်ခနဲ လှည့်လိုက်သည်။

"ဒီမှာ ..."

"... .."

"ရှင် ကျွန်မနောက်က လိုက်နေတာလား"

သူက ပခုံးတစ်ချက် တွန့်လိုက်ရင်း ...

"အင်း ..."

"ဘာ ... ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်မနောက်က လိုက်နေရတာလဲ"

"ဒါတော့ ခင်ဗျား သွားမယ့်လမ်းနဲ့ ခရီးချင်းတူနေလို့ လေ"

"ရှေ့မှာ လမ်းတောင်ဆုံးတော့မယ်၊ ရှင်က ဘယ်သွားမှာ မို့လဲ"

"မင်းနဲ့ တစ်ခရီးတည်းပါဆို"

နွယ်ပင်တို့ လမ်းကလေးဟာ ခြံဝင်း မကျဉ်းမကျယ်လေးတွေနှင့် တိတ်ဆိတ်သော လမ်းသွယ်လေး ဖြစ်သည်။ ညနေမှောင်ရီ ပျိုးပြီမို့လည်း တစ်ခုခုဆို သူ့ကို လွှဲရိုက်နိုင်ရန် လက်တစ်ဖက်ထဲက စတီးထမင်းချိုင့် နှစ်ဆင့်ချိုင့်ကို နွယ်ပင်က အသင့်ပြင်သလို တင်းတင်းဆုပ်ကိုင် ထားလိုက်သည်။

နွယ်ပင်မှာ ထီးပါ၍ ထီးဆောင်းထားသော်လည်း သူ့မှာ ထီးမပါ။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံး၌ မိုးရွဲနေပါသည်။

"ရှင် ဝေ့လည်ကြောင်ပတ် ပြောမနေပါနဲ့ ၊ ဒီလမ်းထဲမှာ ဘယ်သူ့ အိမ်ကို ရှင်လာတာလဲ ပြော"

"ကျွတ်"

သူက မျက်နှာက မိုးရေတွေကို လက်နှစ်ဖက်နှင့် တစ်ချက်ပွတ်ကာ သုတ်ခါလိုက်ရင်း ...

"တယ်ခက်ပါလား၊ မင်းနဲ့ တစ်ခရီးတည်းပါဆိုမှ "

"ရှင် ဘာကိုပြောနေတာလဲ၊ နားမလည်ဘူး ရှင်းရှင်းပြော"

"မင်းတို့ အိမ်ကို"

"ဘာ"

"... .."

နွယ်ပင်က သူ့ကို သေချာ စေ့စေ့ကြည့်ရင်း ...

"ရှင်က ဘယ်သူလဲ"

"... .."

"ရှင် ရုတ်ရုတ် ရုတ်ရုတ် မလုပ်နဲ့ နော်၊ ရှင့်ကို ကျွန်မ မသိပါလား"

"မင်းအမေတော့ သိပါလိမ့်မယ်"

"ဟင် ... ရှင်က မေမေ့မိတ်ဆွေလား"

"မိတ်ဆွေတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကဲပါလေ ... သွားမှာ သာ သွားပါ၊ ဟို ရောက်တော့ မင်းတွေ့လိမ့်မပေါ့၊ မင်းအမေ ငါ့ကို သိမသိ ဆိုတာ"

စကားပြောတာကလည်း "မင်း" "ငါ"တဲ့ ။ ရိုင်းလိုက်တာလို့ နွယ်ပင် က တွေးရင်း နှုတ်ခမ်းလေးကို တင်းတင်းမဲ့လိုက်မိပါသည် ။ ရှေ့မှာ ရောက်နေပြီဖြစ်သော ခြံဝင်းထဲ နွယ်ပင်က ချိုးကွေ့လိုက်ရင်း သစ်သား ခြံတံခါးအိုလေးကို ပြန်ဆွဲစေ့လိုက်သည် ။

လိုက်ဝင်ရန် ဟန်ပြင်နေသော သူက တုံ့ခနဲ ဖြစ်သွားပါသည် ။

"ရှင် နေခဲ့ဦး၊ လိုက်မဝင်နဲ့ "

"မင်းအမေနဲ့ တွေ့ဖို့ လာတာလေ"

"မေမေနဲ့ တွေ့ဖို့ဆိုတိုင်း တံခါးတန်းဖွင့် ပေးလို့ ရမလား၊ နေခဲ့ ... ဒီ မှာ ၊ မေမေ့ကို မေးကြည့်ဦးမှာ "

"မြန်မြန်မေးကွာ၊ လူလည်း ပင်ပန်းလှပြီ၊ မိုးတွေလည်း ရွဲပြီး ချမ်း နေပြီ။ မင်းတောင် အိမ်ပြန်ရောက်ပြီ၊ ငါလည်း ငါ့အိမ်ငါ ပြန်ရောက်ချင် ပြီပေါ့"

"ရှင့်နာမည် ဘယ်သူလဲ"

"ဒေါင်းစိမ်း"

ဟွန်း ... နာမည်ကိုက။ မုန်းစရာ။

နွယ်ပင်က မျက်ခုံးလေးတွန့်ကာ မျက်စောင်းတစ်ချက် ချိတ်ရင်း အိမ်ဘက်ဆီ ခပ်သုတ်သုတ် ဝင်လာခဲ့ပါသည်။ ။

"မေမေ ... မေမေ"

"အေး ... လာပြီ ... လာပြီ"

မေမေက ကမန်းကတန်း တံခါးသွေ့ခလောက် လာဖွင့်ပါသည်။ ။

"မေမေ ခြံမှာ လူတစ်ယောက် ရောက်နေတယ်၊ မေမေနဲ့ တွေ့ချင်တာတဲ့ ၊ သမီးမသိလို့ ခြံမှာ ပဲ ထားခဲ့တယ်၊ ဒေါင်းစိမ်းတဲ့ "

"ဒေါင်းစိမ်း ... ဪ"

"ဘယ်သူလဲ မေမေ၊ ဒေါင်းစိမ်း ဆိုတာ"

မေမေမျက်နှာက ပျက်နေပါသည်။ ။ မေမေသည် သူ့မှာ မလုံမလဲ အပြစ်တစ်စုံတစ်ရာ ရှိတဲ့ အခါမျိုးမှာ ထိုသို့ မျက်နှာပြောင်းလဲ ပျက်ယွင်းတတ်ပါသည်။ ။

"မေမေ"

"အင်း ... အင်း ... ခေါ်လိုက်ပါ သမီးရယ်၊ ခေါ်လိုက်ပါ၊ မိုးရွာထဲ ရပ်နေရမှာ ပေါ့"

"သူက ဘယ်သူလဲ"

"ကဲပါ ... ခေါ်လိုက်ပါဆို သမီးရယ်၊ ဒီကောင်လေးကလည်း နော်၊

ဘာဖြစ်လို့ ဒီအချိန် လာရတာလဲ၊ နေ့လယ်ဘက် လာပါဆိုတာ"

ဝေ့လည်ကြောင်ပတ် လုပ်နေသော မေမေ့ကို နွယ်ပင်က ဆက်မေးမနေတော့ပါ။ ဟိုလူဝင်လာရင် သိရမှာ ပဲဟာ။ ခြံတံခါးနား မရောက်တရောက်အထိ နွယ်ပင်က လှည့်လျှောက်လာရင်း ...

"ရှင် ဝင်နိုင်ပြီ"

"... .."

"အို ... တံခါးကို စွတ်တွန်းမနေနဲ့ လေ၊ အပေါ်က ချိတ်လေးကို ဖြုတ်ဦးလေ၊ တကယ်ပဲ ဘယ်လိုလူပါလိမ့်"

သူက အထိန်းချိတ်ကလေးကို ဖြုတ်ကာ ခြံထဲဝင်လာပါသည်။ နွယ်ပင်က တံခါးပြန်ပိတ်မနေဘဲ သူ့ခြေလှမ်းကျဲနောက်က အပြေးပြန်လိုက်လာခဲ့သည်။ ။

"လာ ... လာ ... အို ... မိုးတွေ ရွဲနစ်လို့ ပါလား ကလေးရဲ့ "

သူက ဖိနပ်ချွတ်တဲ့ နေရာကနေ ဧည့်ခန်းဆီ တစ်ဆင့် မြင့်တက်သွားတဲ့ အဆင့်မှာ ထိုင်ချလိုက်ပါသည်။ ။

"အို ... ဒီမှာ မထိုင်ပါနဲ့၊ အိမ်ထဲဝင်ပါ ... လာ ... လာ"

"ရေတွေရွဲနေလို့ ကျွန်တော် ဝင်မထိုင်တော့ဘူး"

နွယ်ပင်က သူ့ကို တစ်လှည့် မေမေ့ကို တစ်လှည့် ကြည့်နေပါသည်။ ။ မေမေ့ပုံစံက နွယ်ပင်ရှေ့မှောက်၌ အပြစ်မကင်းသလို ဖြစ်နေသည် မဟုတ်လား။ ဟိုလူကတော့ အေးအေးလူလူပါပင်။ သူတစ်ပါးအိမ်ကို ဝင်လာပြီး ဧည့်ခန်းထဲလည်း မိုးရွဲလို့ ဆိုပြီးမဝင်၊ မဝင်ရင်လည်း သိက္ခာရှိရှိ မတ်မတ်ရပ်ရပ်လေး မနေ၊ ခြေနင်းဖတ်သာသာ နေရာမှာ ဝင်ထိုင်ချလို

ကံတယ် ဆိုကတည်းက နွယ်ပင်က ဘယ်အဆင့်က ဘယ်လိုလူစားပါလိမ့်ရယ်လို့ နှာခေါင်းရှုံ့ သွားရပါသည်။ ။

"နေ့လယ်ဘက် လာတာ မဟုတ်ဘူး "

မေမေက မနစ်သက်သလိုလေး တစ်ခွန်းပြောလိုက်ပါသည်။ ။

"အန်တီ ကျွန်တော် နေ့လယ်ဘက်တွေပဲ လာတယ်လေ၊ ဘယ်နှခေါက်ရှိပြီလဲ၊ တစ်ခါမှ မရတော့ အခု ဦးလေးက ညနေဘက်ပဲ သွားဆိုလို့ "

"ညနေဘက်မှာ အန်တီသမီးရှိလို့ အန်တီက မလာစေချင်တာ သိသားနဲ့ ကွယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ ... တမင်တကာပဲ အန်တီသမီး ရှိတဲ့ အချိန် အန်တီသမီး ရှေ့မှာ ပဲ ပြောဖြစ်အောင်လို့ ဦးလေးက သူ့အလုပ်ရှိတဲ့ လမ်းထိပ်က သွားစောင့်ခိုင်းပြီး သူနဲ့ အတူတူ တစ်ခါတည်း လိုက်လာခိုင်းတာပဲ အန်တီ"

မေမေမျက်နှာက ပိုပျက်သွားပါသည်။ ။ သမီးရှေ့မှာ စကားဆင်ခြင်ပြောစေလိုလို့ မေမေလမ်းကြောင်း ပေးတာကို တမင်တကာ သမီးရှေ့မှာ ပဲ ပြောမလို့ ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်မျိုး တုံ့ပြန်လိုက်တာဆိုတာ နွယ်ပင်ရိပ်မိကာ သိချင်စိတ် ပြင်းပြသွားရပါသည်။ ။ အလောသုံးဆယ်လေး ကြားဖြတ်ကာ ...

"မေမေ ဘာတွေလဲ၊ ဘာကိစ္စလဲ"

"ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူး"

"မေမေနော်"

နွယ်ပင် စိတ်ပူလာပါသည်။ ။ မေမေဟာ ဟိုးအရင် ဖေဖေရှိစဉ်ကတ

ညင်းက ဘာမှ မသိ နားမလည် ကလေးဆိုးကြီးလို နေခဲ့တာ။ သူလုပ်ချင် ရာ လုပ်တဲ့ သူပါ။ လူလေးကြည့်လိုက်ရင် စိတ်သဘောထားကောင်းကာ လူလေးက အိညက် အိညက်နှင့် သနားကမား။ ပြီးတော့ မေမေလောက် လုပ်ချင်ရာ လုပ်တာ မေမေပဲ ရှိသည် ။

ခုလောလောဆယ်လည်း သားအမိနှစ်ယောက်ဘဝမှာ အမေဖြစ်သူ က ဦးစီးဦးဆောင် မဖြစ်ဘဲ သမီးဖြစ်သူ နွယ်ပင်ကပင် စားဝတ်နေရေး ကအစ ကိစ္စအဝဝမှာ ဦးဆောင်ဦးရွက် ပြုရတာပါ။ ဘာလေးမှာ မျက်နှာလွှဲစိတ်ချလို့ မရတဲ့ မေမေအကြောင်း နွယ်ပင် အသိဆုံး။

"မေမေ ပြောနော်၊ ဘာတွေ ဖြစ်နေတာလဲ၊ ဘာကိစ္စတွေ ရှိနေတာ လဲ"

"ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူးဆိုအေ၊ ကဲ ... ကဲ ... ကလေး ... မင်းလည်း ပြန် ၊ နက်ဖြန် နေ့လယ်လောက်မှ ပြန်လာခဲ့"

"ပြန်လို့ မရဘူး အန်တီ"

နွယ်ပင်က မျက်နှာထားကို တင်းလိုက်ပြီး ...

"ကဲ ... ဒီမှာ ကိုအုတ် ၊ အခု ဘာကိစ္စတွေ ဖြစ်နေတာလဲ၊ ဘာပြဿ နာရှိနေတာလဲ၊ ကျွန်မအမေက မပြောဘူး ရှင်ပဲပြောပြ"

"နွယ်ပင်"

"မေမေ ... မေမေ ဘာမှ မပြောနဲ့ တော့၊ မေမေ တစ်ခုခုတော့ ရှုပ် ထားပြီ၊ သမီး သိတယ်၊ ကဲ ... ရှင် ပြောမှာ လား ပြန်မှာ လား"

"ပြောမှာ လေ၊ ငါလည်း ပြန်ချင်နေပြီ၊ ငါ့ဆရာကလည်း မင်းရှေ့မှာ ပဲ မင်းသိအောင် ပြောခဲ့တော့လို့ မှာ လိုက်တာပဲ"

"ရှင့်ဆရာက ဘယ်သူလဲ"

"ဦးထူး"

"သူက ဘာလဲ၊ မေမေနဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက်လဲ"

မေမေက သူ ဝင်တားလို့ မရလောက်တော့ဘူးဟု သိလိုက်လျှင် ဘာမှ ပြောမနေတော့ဘဲ မလှမ်းမကမ်းက ဧည့်ခန်းဆက်တီ တစ်ခုမှာ ခပ်ကုပ်ကုပ်နှင့် ငြိမ်ငြိမ်သက်သက် သွားထိုင်နေပါတော့သည်။ ။

"ဦးလေး ဦးထူးက ... အင်း ... မင်းအမေနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ကိစ္စပဲ ပြောရမယ်ဆိုရင် သူက ငွေတိုးချေးတယ်"

"ဟင် ... မေ ... မေမေက ..."

"မင်းအမေက ချေးထားတဲ့ ငွေ မဆပ်တဲ့ အပြင် ငွေတိုးတောင် မှန်မှန်မပေးတာ ကြာနေပြီ၊ ပြီးခဲ့တဲ့ လက ၊ ဟိုးရှေ့တစ်လ မပေးဘူး ၊ အခုက ငွေရင်းပြန်ဆပ်ဖို့ တောင်းနေတာတောင် မဟုတ်ဘူး ၊ အတိုးပဲပေးဖို့ လာတောင်းတာ"

နွယ်ပင်သည် မျက်နှာဖြန်းခနဲ နီရဲသွားကာ အံကလေးကြိတ်ပြီး မေမေ့ကို လှမ်းကြည့်လိုက်မိပါသည်။ ။ မေမေက သူ မဟုတ်သလို ဟိုငေးဒီငေး ငေးနေသည်။ ။ နွယ်ပင်သည် ဒေါသစိတ်နှင့် မေမေ့ကို ဒလစပ် ပြောချလိုက်ချင်သော်လည်း ဒါဟာ လူတစ်ဦးရှေ့မှာ ပြောဖို့ မသင့် သူပြန်မှ သားအမိချင်း ဖြစ်ရမယ့်ကိစ္စလို့ ချက်ချင်း စိတ်ထိန်းလိုက်ကာ လေသံမှန်မှန်နှင့်ပင် ...

"မေမေ သူပြောတာ ဟုတ်လား"

"အင်း"

နွယ်ပင်သည် ရှက်လည်း ရှက်၊ ဒေါသလည်း ထွက် အသားလေးတွေ ပင် တုန်ချင်လာတာကို ထိန်းရင်း ဟိုလူထံကိုသာ ...

"ဒီမှာ ... မေမေက ဘယ်လောက် ချေးထားတာလဲ"

ထိုလူက နွယ်ပင်ကို စိတ်ရှုပ်သလို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ရင်း ...

"များ တယ်"

"ပြောပါ၊ ဘယ်လောက်များ လဲ"

"ပထမတော့ ဒီလောက် မဟုတ်ဘူး ၊ ဒါပေမဲ့ အတိုးမပေးလို့ တိုးရင်းပေါင်း တွက်လာတာတွေရော နောက်ထပ်ယူတာတွေရော သုံးဆယ်လောက် ရှိပြီ"

"ဘယ်လောက် ..."

နွယ်ပင်သည် ကိုယ့်နားကိုယ် မယုံနိုင်သလို မျက်လုံးပြူး မျက်ဆန်ပြူးနှင့် လွတ်ခနဲ အော်မေးလိုက်မိပါသည်။ ။ ဒေါင်းမင်းက ဖွေးခနဲ ပျက်သွားတဲ့ ကောင်မလေးမျက်နှာကို ဆက်မကြည့်ဘဲ မျက်နှာလွှဲလိုက်သည်။ ။

ဒီအလုပ်မျိုး လုပ်ရတာ တစ်ခါတစ်ရံတော့ စိတ်ပျက်စရာ ကောင်းလှသည်။ ။ ဒါပေမဲ့လည်း သူဟာ ဦးထူးရဲ့ ကျွေးမွေး စောင့်ရှောက်မှုအောက်မှာ ဦးထူးခိုင်းသမျှ ကူညီဆောင်ရွက် ပေးခြင်းအားဖြင့် ဦးထူး ကျေးဇူးဆပ်ရမည်သာ။

"ရှင် ... ရှင် ... ရှင် ဘယ်လောက်လို့ ပြောလိုက်တာလဲ"

"သုံးဆယ် ၊ သိန်း သုံးဆယ်"

"မေမေ"

နွယ်ပင်က စူးရဲပေါက်ကွဲသော အသံနှင့် မေမေ့ထံ လှမ်းအော်လိုက်
ကာ တစ်ကိုယ်လုံး တခိုက်ခိုက် တုန်လာပါသည်။ ။ လူစိမ်းရှေ့မှာ ရုပ်ပျ
က်ဆင်းပျက် မဖြစ်လိုပါဘူး ဆိုတာတောင် ဘယ်လိုမှ ထိန်းလို့ မရနိုင်
တော့အောင် နွယ်ပင်သည် သွေးပျက်ကာ အရူးတစ်ပိုင်းမျှ ဖြစ်သွားပါသ
ည်။ ။

"မေမေ ဘယ် .. ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ... သိန်း ... သုံးဆယ်"

"... .."

"မေမေ ဘာလုပ်ပစ်လိုက်တာလဲ၊ ဘာဝယ်တာလဲ"

"... .."

"မေမေ"

"ကဲ ... ကဲဗျာ၊ ခင်ဗျားတို့ သားအမိ ပြီးမှ ဖြစ်ကြဗျာ၊ ခု လောလော
ဆယ် အန်တီ အတိုးပေးလိုက်ပါ၊ ဒီအတိုးရဖို့ လာရတာတင် အကြိမ်ကြိ
မ် ဖြစ်နေပြီဗျာ"

နွယ်ပင်သည် ခေါင်းမာမာလေး ပေတေပြီး နှုတ်ကို ပိတ်ကာ မလှုပ်
မယှက် ငြိမ်ထိုင်နေတဲ့ မေမေ့ကို တစ်ချက် တင်းတင်းကြည့်ကာ ဟိုလူ
ဘက် ပြန်လှည့်ရင်း ...

"အတိုးက ဘယ်လောက်လဲ"

"ခြောက်သိန်း"

"ဘာ ... အတိုးက များ လှချည်လားရှင့်"

"ဒါတောင် ..."

"ကဲ ... ဒီမှာ ကလေး၊ သမီးကို အန်တီ ပြောထားပါ့မယ်၊ သူလည်း

အခု ဒီငွေခြောက်သိန်းကို မပေးနိုင်သေးဘူး၊ သေချာတယ်၊ ဒီတော့ ပြန်
လိုက်ပါတော့ ကလေးရယ်၊ အန်တီ ပြောပြထားမယ်"

သူ့စကားကို ဖြတ်ပြီး ဝင်ပြောလိုက်သော အမျိုးသမီးကြီးကို ဒေါင်းစိ
မ်းက စိတ်ပျက်ပျက် ငေးကြည့်ရင်း သက်ပြင်းရှည်ကြီးတစ်ချက် ချလိုက်
ပါသည်။ ။ ရလိမ့်မယ် မဟုတ်ဘူး လို့ တော့ သူ သိပြီးသားပါ။ ဒီလိုပဲ
တွေးထားပြီးသားပါ။ သူ့တာဝန်က တောင်းဖို့ မို့လို့ သာ တောင်းနေရ
တာ၊ စိတ်လည်း ပျက်လှသည်။ ။

"ကျွန်တော် ဘယ်နေ့ လာရမလဲ"

"တစ်ပတ်လောက်နေမှ "

"တစ်ပတ်တော့ မရနိုင်ဘူး အန်တီ၊ ဦးလေးအကြောင်းလည်း သိ
သားပဲ၊ ကျွန်တော် နှစ်ရက်နေရင် ပြန်လာခဲ့မယ်"

"အင်း ... အင်း ... ပြီးရော"

ပြီး ... ပြီးရော ပြောလိုက်မှန်း သိပေမဲ့ ဒေါင်းစိမ်းက ဆက်လည်း မ
နေချင်တော့တာကြောင့် လေးတိလေးကန် ထရပ်လိုက်ပါသည်။ ။ သူ
ဗိုက်လည်း ဆာနေပြီ။ ပင်လည်း ပင်ပန်းနေပြီ ချမ်းလည်း ချမ်းနေပြီ၊
တစ်ကိုယ်လုံးလည်း ရွဲလို့ လေ။

"ကဲ ... သွားမယ် အန်တီ"

ဒေါင်းစိမ်းက အမျိုးသမီးကြီးကို လှည့်နှုတ်ဆက်လိုက်သော်လည်း
မျက်နှာထား တင်းမာစွာ အတွင်းက တုန်လှုပ်ပြိုကွဲနေပုံရတဲ့ ကောင်မ
လေးကိုတော့ နှုတ်ဆက်မနေလိုတဲ့ အတွက် နှုတ်မဆက်တော့ဘဲ လှည့်
ထွက်လာခဲ့ပါသည်။ ။

နွယ်ပင်သည် ထိုလူ မြင်ကွင်းက ပျောက်သွားသည် နှင့် အရပ်ကြိုးပြ

တ် မတတ်ဖြစ်ကာ ဟိုလူထိုင်သွားတဲ့ အခန်းကူးအဆင့်လေးမှာ ပင် ခြေ
ပစ်လက်ပစ် ဘုတ်ခနဲ ထိုင်ချပစ်လိုက်မိပါသည် ။ အပြစ်မကင်းတဲ့
မျက်နှာနှင့် သူ့ကို မျက်နှာချင်း မဆိုင်ရဲတဲ့ မေမေ့ကို ဒေါသတကြီး ပြော
ဆိုဖို့ ပင် ရုတ်တရက် ခွန်အားပြတ်သွားသလို ဖြစ်နေပါသည် ။

"ရက်စက်လိုက်တာ ၊ မေမေရယ်"

"... .."

"သမီးကို မသနားတော့ဘူးလား၊ နည်းနည်းကလေးတောင် အားမ
နာတော့ဘူးလား"

မချီတင်ကလေးသာ ညည်းညူသလို ပြောမိကာ မငိုပါဘဲ တလိမ့်လိ
မ့်ကျလာသော မျက်ရည်ပေါက်ကြီးတွေကို အားပြတ်တဲ့ လက်အစုံနှင့်
ဖြည်းဖြည်း သုတ်နေမိလေသည် ။

(၂)

"ဖိုးတွတ်ရေ ... ဖိုးတွတ်"

ပေါ်တီကိုအောက်က မင်းခေါင်မိုးရဲ့ ခေါ်သံ ထွက်ပေါ်လာလျှင်
ဒေါင်းစိမ်းက ရေပိုက်တစ်ချောင်းနှင့် ခြံဘေးဘက် တစ်နေရာမှာ ပန်းပ
င်တွေ ရေလောင်းနေရာမှ ကမန်းကတန်း အပြေးထွက်လာခဲ့ရင်း ...

"ဖိုးတွတ် မရှိဘူး ကိုခေါင်"

"ဖိုးတွတ် ဘယ်သွားလို့ လဲ ဒေါင်းစိမ်း"

"ဦးလေးခိုင်းလိုက်လို့ လက်ဖက်ရည်နဲ့ ပဲပလာတာ လမ်းထိပ်ထွက်ဝ
ယ်တယ် ကိုခေါင်၊ ကိုခေါင် ဘာလိုချင်လို့ လဲ"

"မလိုချင်ပါဘူးကွာ၊ ဒီမှာ ကြည့်ဦးလေး၊ ကားက ဖုန်နဲ့ ကြေးနဲ့ မနေ
က မိုးရွာထားတော့ ကားတစ်စီးလုံး ကြေးစင်းကြောင်း ဖြစ်နေတာ၊ ဒီ
ကောင် မနက်စောစောစီးစီးလေး ထဆေးမထားဘူး၊ သူ ပြန်လာရင်
ကားဆေးခိုင်းလိုက်စမ်းပါ ဒေါင်းစိမ်းရာ"

"ကျွန်တော် ဆေးပေးလိုက်မယ် ကိုခေါင်၊ ကိုခေါင်သွားကာနီး နေပြီ
မဟုတ်လား"

"နေပါစေ မင်းမဆေးပါနဲ့၊ ဖိုးတွတ်လာမှ ဆေးခိုင်းလိုက်ပါ"

"ရပါတယ် ကိုခေါင်ရဲ့၊ ကျွန်တော် အားနေပါတယ်၊ အားနေလို့ အပ

င်တွေ ရေလောင်းနေတာပါ။ ရေပိုက်အဆင်သင့်ပဲ၊ ကျွန်တော် ဆေးလိုက်ပါမယ်"

ဒေါင်းစိမ်းက ရေပိုက်ကို ခပ်သွက်သွက် ပြေးဆွဲကာ မင်းခေါင်မိုးရဲ့ ကားကို စိတ်ပါလက်ပါ ရေဆေးပေးနေလိုက်ပါသည်။ ။ စိတ်သဘောကောင်းတဲ့ မင်းခေါင်မိုးကို ဒေါင်းစိမ်း ခင်သည်။ ။ မင်းခေါင်မိုးဟာ ဒေါင်စိမ်းရဲ့ ဆရာလည်း ဟုတ်၊ ကျေးဇူးရှင် အလုပ်ရှင်လည်း ဟုတ်သည့် ဦးထူးရဲ့ တူအရင်းပါ။

ဒီခြံကြီးထဲမှာ မြေကို တစ်ဝက်စီ ခွဲခြမ်းသတ်မှတ်ထားသော်လည်း ခြံစည်းရိုးတော့ ခြားထားခြင်း မရှိဘဲ မင်းခေါင်မိုးတို့ မိသားစုက တစ်ခြမ်း၊ ဦးထူးက တစ်ခြမ်း နေကြပါသည်။ ။ မင်းခေါင်မိုးတို့ တိုက်ကြီးက ဟိုဘက်မြေတစ်ခြမ်းရဲ့ ရှေ့ဘက်ကျကျမှာ ဆောက်ထားပြီး ဦးထူးကတော့ ဒီဘက်မြေတစ်ခြမ်းရဲ့ နောက်နားကျကျမှာ နဂိုမူလ တစ်ထပ်တိုက်ဟောင်းလေးတွင် တစ်ကိုယ်တည်း နေပါသည်။ ။

ဦးထူးဆိုတဲ့ သူဟာ နာမည်နှင့်လိုက်အောင် လူထူးလူဆန်း စရိုက်ထူး၊ စရိုက်ဆန်းဖြစ်သည်။ ။ နဂိုမူလ မိဘအမွေအနှစ်ကလည်း ရှိပြီးသားဖြစ်၍ သူဌေးသားလက်ဟောင်းလို့ ဆိုရမည်။ ကိုခေါင့်အဖေ သူ့အစ်ကိုဖြစ်သူကတော့ မိသားစုရှိသူဖြစ်၍ စီးပွားရေး လုပ်ငန်းတွေ ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် လုပ်သော်ငြား ဦးထူးကတော့ တစ်ကိုယ်တည်းသမားလည်း ဖြစ်ရာ ဘာအလုပ်မှ လုပ်ငန်းပြလို့ ရအောင် မည်မည်ရရ မလုပ်။

အဓိက သူ့အလုပ်ကတော့ ကိုယ့်အိမ်က ကိုယ်ထိုင်ရာမထ ငွေတိုးချေးစားခြင်းပင်။ ကြုံရင် ကြုံသလို ကားဝယ်ရောင်းလိုလို ပွဲစားလိုလို ယောင်ခြောက်ဆယ် လုပ်တတ်သေးသည်။ ။ ကုန်ပစ္စည်းတစ်ခုခုကို တစ်ဆင့်ခံ လက်လွှဲခြင်းမျိုးနှင့်လည်း ငွေရှာတတ်သေးသည်။ ။

သူကိုယ်တိုင်က အင်မတန် အပျင်းကြီးကြီး လူတစ်ယောက်ဖြစ်ကာ အစားအသောက်အတွက်ကလွဲလျှင် ကပ်စေးကလည်း နည်းလှပါသည်။ ။ စကားပြောလျှင် ရိုက်ပေါက်နှင့် လူမိုက်လိုလို ဘာလိုလိုလည်း မာရေကျောရေ နေတတ်တဲ့ သူ။ အထူးသဖြင့်တော့ သူ ငွေတိုးချေးပုံက လုပ်ငန်းကြီးတွေ ဘာတွေထဲ အတိုးနည်းနည်းနှင့် ထည့်ထားတာမျိုး မဟုတ်ဘဲ လက်သင့်ရာ ပတ်သက်ရာကို အတိုးနှုန်း မတန်တဆနှင့် ငွေတိုးချေးတာဖြစ်၍ ဝင်ငွေကတော့ ကောင်းပါသည်။ ။

ဒေါင်းစိမ်းနှင့် ဦးထူးရဲ့ အဆက်အစပ်ကလည်း တစ်မျိုး ဆန်းကြယ်တယ် ဆိုရမှာ ပင်။ ဒေါင်းစိမ်းရဲ့ အမေကို ဦးထူးက ငယ်ငယ်လေးကတည်းက အသေအလဲ ကြိုက်ခဲ့ပိုးခဲ့သူပါ။ ဒေါင်းစိမ်းအမေက ဦးထူးကို မကြိုက်၍ သူနှစ်သက်သူနှင့် အိမ်ထောင်ကျခဲ့သည်။ ။ ဒေါင်းစိမ်းအဖေနှင့် ဦးထူးက သူငယ်ချင်းတွေဖြစ်၍ ဒေါင်းစိမ်း ငယ်ငယ်ကတည်းက ဦးထူးကိုတော့ ရံဖန်ရံခါ ဆိုသလို (တစ်နှစ်တစ်ကြိမ်လောက်)တော့ ခပ်ကျဲကျဲ တွေ့မြင် သိကျွမ်းနေခဲ့တာပင်။

ဒေါင်းစိမ်း ကိုးတန်းနှစ်မှာ ဖေဖေဆုံးပါသည်။ ။ ဖေဖေရှိစဉ်က စီးပွားရေး အတန်အသင့် အဆင်ပြေသော ဒေါင်းစိမ်းတို့ ဖေဖေမရှိတဲ့ အခါ အခက်အခဲ ကြုံရပါသည်။ ။ မေမေက ဘာမှ လုပ်တတ်ကိုင်တတ်သူ မဟုတ်။ ဒေါင်းစိမ်းက ကျောင်းသား။

ရှိတာလေး ထိုင်စားနေကြတုန်း ဆယ်တန်းနှစ်မှာ မမျှော်လင့်ဘဲ ဒေါင်းစိမ်းတစ်ယောက် လူငယ်ချင်း ရန်ပွဲတစ်ခုမှာ ပါဝင်ငြိစွန်းမိရာက သူ့လက်ချက်နှင့် တစ်ဖက်က လူတစ်ယောက် မတော်တဆ သေဆုံးသွားခဲ့သော အမှုနှင့် ထောင်ကျခဲ့ရတာပါ။

ခင်ပွန်းသည် ဆုံးပြီး နောက်တစ်နှစ်မှာ တစ်ဦးတည်းသော သားဖြစ်

သူက ထောင်ကျသွားတဲ့ အခါ မေမေ ပဋ္ဌာမြေလူးသလို ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ ။
နဂိုက နှလုံးရောဂါသည် ဖြစ်တဲ့ မေမေဟာ ဒေါင်းစိမ်း ထောင်ကျအပြီး
တစ်နှစ်လောက်မှာ စိတ်ထောင်းကိုယ်ကြေနှင့် နှလုံးရောဂါနှင့်ပင် ကွယ်
လွန်ပါသည်။ ။

မေမေဆုံးခင် အတော်မကျန်းမာချိန် ကတည်းက ဆေးရုံတက်ရပြု
ရ ဆေးကုရ ကိစ္စအဝဝအတွက် ဖြူဖြူစင်စင် ကူညီခဲ့သူဟာ ကပ်စေး
နည်းကြီး ဦးထူးပင်။ အခြားသော မေမေ့ မိတ်ဆွေတချို့နှင့်အတူ မေမေ့
ကျန်းမာရေးကို ကူညီစောင့်ရှောက် ခဲ့ပါသည်။ ။ ငွေကြေးကိစ္စ အဝဝကို
တော့ ဦးထူးသာလျှင် ကုန်ကျခံ စိုက်ထုတ်ခဲ့တာပါ။

မေမေ ဆုံးသွားတဲ့ အခါ ဒေါင်းစိမ်းကို ထောင်ဝင်စာတိုင်း
မပျက်မကွက် လာတွေ့ပြီး လိုအပ်သမျှ ပံ့ပိုးခဲ့သူဟာလည်း ဦးထူးပင်။
ဦးထူးဟာ ကျေးဇူးရှင်တစ်ပိုင်း ဦးလေးသားချင်း တစ်ပိုင်းလိုပါ။

ထောင်ထဲမှာ ဂျစ်ကန်ကန် ကြွပ်ဆတ်ဆတ် မှုန်တေတေပုံစံ ဝင်နေ
တဲ့ ဒေါင်းစိမ်းဟာ ဦးထူး တစ်ယောက်ကိုတော့ ကျေးဇူးရှင်အဖြစ် ရိရိ
သေသေ အမြဲ ရှိခဲ့သည်။ ။ သူ့အပေါ် မေတ္တာစေတနာရှိတဲ့ သူ တစ်
ယောက်လို့ လည်း သူ အလိုလို ယုံကြည်ခံစားခဲ့ရသည်။ ။

"ကောင်လေး ... မင်း ထောင်လွတ်ရက်နီး လာပြီ၊ ထွက်ရင် မင်း
တခြား ဟိုဟိုဒီဒီ သွားမနေနဲ့၊ ငါ့ဆီပဲ လာခဲ့ကြားလား။"

"ဟုတ်ကဲ့"

"မင်းအိမ်ကို ငါ ဒီကြားထဲ ငှားပေးထားတာ၊ မင်း အပြင်ရောက်လာ
လည်း ဒီအတိုင်း ဆက်ငှားထား၊ မင်း ငါနဲ့ လာနေပေါ့။"

"နေတာတော့ ကျွန်တော့်အိမ် ကျွန်တော်ပဲ နေချင်တယ်ဗျ"

"ဘာဖြစ်လို့ တုန်း"

"အဲဒီအိမ်က မခွာရခင်အထိ အဖေနဲ့ အမေနဲ့ နေခဲ့တာက ကျွန်တော့် စိတ်ထဲမှာ မနေ့တစ်နေ့ကထိ နေနေသလိုပဲ။ အဲဒီအိမ်မှာ ပြန်နေရင် အဖေနဲ့ အမေရဲ့ အငွေ့အသက်နဲ့ ကျွန်တော့်စိတ် လုံခြုံမယ်လို့ ထင်လို့ ပါ"

"ဟာ ... မင်းဟာက မဟုတ်သေးပါဘူး၊ မင်း ပိုတောင် အထီးကျန်စရာ ဖြစ်မှာ ပေါ့"

"ကျွန်တော် အဲဒီအိမ်မှာ ပဲ ပြန်နေချင်တယ်"

"ငါ့အိမ်လာနေပါ ဆိုနေတာကို"

"မိုးလင်းက မိုးချုပ် ဦးလေးအိမ်မှာ နေပါ့မယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် ပြန်စရာ ကျွန်တော့်အိမ်လေး ဆိုတာတော့ ရှိနေပြီး အဲဒီကို မိုးချုပ်ရင် ပြန်တယ်ဆိုတဲ့ ခံစားချက် ရှိချင်တယ်"

"ငါ့လခွေး၊ တကယ့် ကဗျာကောင်နဲ့ လာတွေ့နေတော့တာပဲ၊ လူကြည့်တော့ ဂျစ်ကန်ကန် ပေတေတေ လိုလိုနဲ့ "

ဦးထူး သူ့ကို ချော့ချော့ချောက်ချောက် ဒေါင်းစိမ်းရဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်က မပြောင်းလဲ။ နောက်ဆုံးတော့ ဒေါင်းစိမ်းလွတ်မလာခင် သုံးလေးလ လောက်ကစပြီး အိမ်ကို လူသစ်ထပ်မငှားဘဲ ဦးထူးက ဒေါင်းစိမ်းပြန်နေနိုင်အောင် အအားထားထားပါသည် ။

ဒေါင်းစိမ်းဟာ မနက်မိုးလင်းတာနှင့် အစောကြီးထကာ ဦးထူးအိမ်လာမြဲ။ ဦးထူးရဲ့ အလုပ်ကိစ္စဝိစ္စတွေမှာ ကူစရာရှိတာကူ လုပ်စရာရှိတာလုပ် တစ်နေ့ကုန်နေ၊ မနက်စာညစာကို ဦးထူးနှင့် အတူတကွစား။ ညကျအိမ်ပြန်။ ဒေါင်းစိမ်းဟာ ဦးထူးရဲ့ တပည့်လား အလုပ်သမားလား မွေးစားတူလား ကိုယ်ရေးအရာရှိလား ကိုယ်ရံတော်လား ခိုင်းဖတ်လား

ဘာလားညာလား ခွဲခြားမရ။

ဦးထူးအတွက် သပ္ပဒနံပေါင်း လိုတာအကုန်လုပ်ပြီး ဦးထူး မြှောက်
စားထားတဲ့ လက်ရုံးတစ်ဆူတော့ သေချာလေသည်။ သူ့အတွက် ဦးထူး
ပေးထားတဲ့ လခက ဘာမှ သုံးစရာ မရှိတဲ့ သူ့အတွက် အသားတင်စုမိ
သေးသည်။

အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရရင်တော့ ဒေါင်းစိမ်းသည် ထောင်ကထွက် လာ
ပြီး ကတည်းက ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အားငယ်လူတောမတိုးသည့် အငုံစိတ်
တစ်ခုနှင့် ဘယ်နေရာမှာမှ လူလူသူသူ ဝင်ဝင်ဆွဲဆွဲ မဖြစ်ပါ။ ပညာအရ
ည်အချင်းကလည်း တစ်ပိုင်းတစ်စ။ အသက်အစိတ်ကျော်ပြီ ဆိုတဲ့
အချိန်မှာ ဆယ်တန်းကိုလည်း သူ ပြန်မဖြေလိုတော့။

ရွယ်တူတန်းတူ သူငယ်ချင်းအပေါင်းအသင်းတွေက ဘွဲ့ရ
ပညာတတ်တွေ ဖြစ်နေပြီ။ အလုပ်အကိုင် အတည်တကျနှင့်
အခြေတကျ ဖြစ်သူကဖြစ်ပြီ။ သူက ဆယ်တန်းပညာ တစ်ပိုင်းတစ်စ။
အဲဒီအပြင် ထောင်ထွက်ဆိုတဲ့ ဂုဏ်ပုဒ်က သူ့မျက်နှာကို ရဲရဲဝင့်ဝင့် ဖွင့်မ
ထားရဲအောင် သူ့ကို သိမ်ငယ်စေပါသည်။

သူ့အဖို့ ဦးထူးလို သူ့အထက်က ဦးဆောင်ခေါင်းဆောင်
တစ်ယောက်ယောက်ရှိမှ စိတ်လုံခြုံသလို ဖြစ်နေပါသည်။ သူ့ရှေ့က အ
ကာအကွယ် အရံအတား တစ်ခုသဖွယ်လည်း ဦးထူးကို သူက အားကိုး
တာဖြစ်သည်။ သူ့မှာ တခြားဘယ်သူမှ ရှိတာမှ မဟုတ်ဘဲ။

"ဒေါင်းစိမ်း"

"... .."

လှမ်းအော်လိုက်သည့် အသံကျယ်ကြီးနှင့် အတူရုတ်တရက် ဦးထူး

က အနားရောက်လာပါသည်။ ။

"ဟေ့ကောင် ... မင်း ဘာလုပ်နေတာတုန်း"

"ကိုခေါင်ကား ဆေးပေးနေတာ ဦးလေး၊ ဦးလေး ဘာခိုင်းမလို့ လဲ"

"ငါ ဘာမှ မခိုင်းပါဘူး"

ဦးထူးက တိုက်အိမ်ကြီးရဲ့ တံခါးပေါက်ဝကို သွားရပ်ကာ ...

"မောင်ခေါင် ... မောင်ခေါင်"

"ဗျာ ... ဦးလေး"

မင်းခေါင်မိုး ထွက်လာပါသည်။ ။

"ကျွန်တော် ဘရိတ်ဖတ်စ် စားနေတာ၊ ဦးလေးစားပြီးပြီးလား၊ လာ စားပါဦးလား"

"ငါ စားပြီးပါပြီ မောင်ခေါင်၊ မင်း ဒေါင်းစိမ်းကို ကားရေဆေးခိုင်း တာလား ... ဟုတ်လား"

"ဗျာ"

"မောင်ခေါင် ... ဒေါင်းစိမ်းက ကားရေဆေးခိုင်းရမယ့်လူ မဟုတ်ဘူး ကွ၊ ဒေါင်းစိမ်းကို မင်းကားခေါ်ဆေးခိုင်းလို့ မရဘူးလေ မောင်ခေါင် ၊ ဒေါင်းစိမ်းက ငါ့အလုပ်တွေက ဝန်ထမ်းတပည့်ကွ၊ ဒရိုင်ဘာ မဟုတ်ဘူး ၊ မာလီ မဟုတ်ဘူး ၊ အလုပ်သမား မဟုတ်ဘူး ကွ"

ဦးထူးအသံက ခပ်အေးအေးနှင့်ပင် လုံးဝသဘောမကျမှုကို ပေါ်လွင်စေကာ ခပ်တင်းတင်း ဖြစ်သည်။ ။

"ဟာ ... ဦးလေး၊ ကိုခေါင်က ဆေးခိုင်းတာ မဟုတ်ဘူး ၊ ကိုခေါင်က ဖိုးတွတ်ကို ရှာနေတာ ဦးလေး၊ အဲဒါ ကျွန်တော် အားနေတာနဲ့

ကျွန်တော်ဆေးပေးမယ်ဆိုပြီး ဆေးလိုက်တာပါ။"

"မင်းကလည်း အားနေတာက အားနေတာပေါ့၊ ကိုယ့်အလုပ် ကိုယ်လုပ်လေကွာ၊ ကိုယ့်အလုပ် မဟုတ်တာ မလုပ်နဲ့ လေ၊ ဟိုမှာ ဖိုးတွတ်ကို ငါ ခိုင်းလိုက်တာ ပြန်ရောက် လာပြီ၊ လာ ... ဖိုးတွတ် ကားဆက်ဆေးလိုက်"

"ဟုတ်ကဲ့"

"ဒေါင်းစိမ်း မင်းကို ဒီနေ့ လုပ်စရာအလုပ်စာရင်း ငါ ပေးမယ် လာခဲ့"

မင်းခေါင်မိုးက ဦးလေးဖြစ်သူကို ပခုံးလှုပ်အောင်ပင် တဟက်ဟက် ရယ်ရင်း ...

"ဦးလေးကတော့ စံပါပဲ၊ ဒေါင်းစိမ်းကို ထိလို့ မရဘူး၊ ကျွန်တော်က ခေါ်ခိုင်းတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ဦးလေးရာ တကယ်လို့ များ ကျွန်တော် တစ်ခုခုလေး ဒေါင်းစိမ်းကို လုပ်ခိုင်းစေချင်တာ ရှိ လာပြီဆို ပါတော့ ကျွန်တော်ခိုင်းခွင့် မရှိဘူးလား၊ ခေါ်မခိုင်းရဘူးလား လုံးဝ"

"ရပါတယ်ကွ ခိုင်းလို့ ၊ တန်တန်ရာရာလေးပေါ့ကွာ"

"အကြွေးတွေ ဘာတွေပဲ လိုက်တောင်းခိုင်းရမှာ လား ... အဟင်းဟင်း"

"ဟေ့ကောင် မောင်ခေါင်၊ ငွေချေးစားတာ ငါ့အလုပ်လေကွာ၊ ဒေါင်းစိမ်းက ငါ့ကိုယ်စားလှယ်ကွ၊ အကြွေးတောင်းတာကို မင်းက နယ်နယ်ရရ မထင်နဲ့ "

"ဟား ဟား ဟား ... ဟုတ်ကဲ့ပါ ဦးလေးရာ"

ဒေါင်းစိမ်းက ရေပိုက်ကို ဖိုးတွတ်လက်ထဲ လှမ်းပေးလိုက်ပါသည်။ ။

"ကျေးဇူးပဲကွာ ဒေါင်းစိမ်း"

"ဟုတ် ... ရပါတယ် ကိုခေါင်"

ခေါင်းလေးညွတ်ကာ ရိုရိုကျိုးကျိုးလေး ပြန်ပြောလိုက်တဲ့ ဒေါင်းစိမ်းကို မင်းခေါင်မိုးက ပြုံးပြီးခေါင်းညိတ် ပြလိုက်ပါသည်။ ။ မှန်ကုပ်ကုပ်နှင့် စကားနည်းသော်လည်း ရိုရိုကျိုးကျိုး ရှိလှတဲ့ ဒေါင်းစိမ်းကို မင်းခေါင်မိုးက သဘောကျ ခင်မင်ပါသည်။ ။ သူ့ဘဝ ဇာတ်လမ်းကိုလည်း သိနေ၍ ကရုဏာလည်း သက်သည်။ ။

သူ့ဦးလေး ဦးထူးဟာ ဒေါင်းစိမ်းကို အရေးပေးတာ ချစ်ခင်တာလည်း မှန်ပါရဲ့။ ။ တစ်ခါတစ်ရံကျ ဘယ်လောက် မညာမတာ ခိုင်းရက်တယ် ဆိုတာလည်း သိနေသည် ဖြစ်၍ တစ်ခါတစ်ခါ သနားမိသည်။ ။
